

«Тихіше, оратори балаганні...»

Симоненко Василь Андрійович

* * *

Тихіше, оратори балаганні!
Одчайдушно і люто кричу:
Сьогодні я зізнаюся в коханні
Кострубатому Вані Драчу!

Ваня! Моє довір'я
Занадто сліпим стає.
Я хочу собою змірять безмір'я,
Безмір'ю серце віддати своє.

У мене натура, мабуть, жіноча:
Такий я ніжний, немовби чорт.
Я часом тебе цілувати хочу
Й плювати словами в букети морд.

Яка ти в біса мені опора?
Які в тебе, Йване, чини?
Ходить досада моя прозора,
Стукає в душу твою:
— Одчини!

Іване! Візьми й закохайся в мене,
Хіба тобі важко?
Візьми й полюби!
Хай сяде щирість,
Проста й шалена,
На наші хохлацьки лоби!

2.II.1962

Джерело: *Симоненко В. А. З матір'ю на самоті.* — К.: Молодь, 1990.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/symonenko_vasyl_andriiovych/tykhishe_oratory_balaghanni